

MARGARET ROGERSONOVÁ

Od autorky bestselleru *Kouzla rodu Thornů*

TEMNÁ
KNĚŽKA

VESPERTINA

FRAGMENT

Vespertina

Temná kněžka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Margaret Rogersonová

Vespertina – Temná kněžka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VESPERTINA

TEMNÁ KNĚŽKA

Margaret Rogersonová

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Vespertine
Copyright © 2021 by Margaret Rogerson
All rights reserved.
Translation © Zdík Dušek, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5800-9
ISBN e-knihy 978-80-253-5820-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5821-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5819-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Každému, kdo radši sedí v koutě a hladí psa,
než aby konverzoval na večírku.
Tato kniha je pro vás.*

JEDNA

Kdybych na klášterním hřbitově nehledala samotu, nevšimla bych si stříbrného lesku opuštěné kadidelnice, která ležela u jednoho náhrobku. Takovou kadidelnici na řetízku nosila každá novicka i sestra na ochranu před mrtvými, ale já jsem podle jejího tvaru a matné černé šmouhy poznala, že tahle patří Sophii, jedné z nejmladších novickek, která přišla do kláštera teprve poslední zimu. Shýbla jsem se a dotkla se kovu – ještě byl vlažný. Musela jsem k němu přitisknout zápěstí, abych se o tom ujistila, protože moje zjizvené ruce nevnímaly teplotu spolehlivě.

Okamžitě mi bylo jasné, že ji Sophie neupustila při šplhání na stromy nebo hře mezi náhrobními kameny. Nezapálila by kadidlo, pokud by ji něco vážně nevydělilo – i děti věděly, že kadidlo je příliš vzácné, než aby se s ním jen tak plýtvalo.

Narovnala jsem se a podívala se ke kapli. Silné poryvy větru mě pleskaly prameny vlasů uvolněnými z copu do obličeje a vháněly mi slzy do očí, takže mi chvíli trvalo, než jsem rozeznala krkavce, kteří se ukryvali za okapy a choulili se k lišejníkem porostlým šedivým kamenům. Všichni byli černí až na jednoho. Ten posedával kousek od ostatních

a neklidně si urovnával sněhobílá pera, jež mu vítr neustále obracel špatným směrem.

„Malére,“ zavolala jsem a sáhla si do kapsy pro chlebovou kůrku. Jakmile jsem ji k němu zvedla, rozletěl se od střechy, překonal poryvy větru a přistál mi na ruce. I přes rukáv jsem na kůži cítila jeho drápy. Vytrhl mi z prstů chleba a loupal po mně očima, jestli mu dám další.

Neměl by být sám. Už teď mu chybělo několik per, která mu vyškubali ostatní ptáci. Když přiletěl do kláštera poprvé, klovali do něj, dokud nezůstal ležet jako zkrvavená hromádka v křížové chodbě. Málem zemřel, ačkoliv jsem ho hned odnesla do svého pokoje v dormitáři a každých několik hodin jsem mu otvírala zobák, abych do něj vpravila chleba a vodu. Jako starší novicka jsem však měla příliš mnoho povinností, takže jsem na něj nemohla dávat pozor pořád. Jakmile se uzdravil, svěřila jsem ho Sophii. Kamkoliv teď šla, Malér ji následoval, zejména uvnitř, kde Sophie často lekala sestry tím, že ho schovávala pod svým hábitem.

„Hledám Sophii,“ řekla jsem mu. „Myslím, že je v nebezpečí.“

Roztáhl pera na hrdle a něco si pro sebe zahudral – jednalo se o sérii klapnutí a zahrčení, jako kdyby o tom přemýšlel. Potom napodobil dívčín hlas: „Hodný pták. Krásný pták. Drobečky!“

„Správně. Dokážeš mě zavést k Sophii?“

Chvilí na mě zamyšleně hleděl jasnýma, inteligentníma očima. Krkavci jsou chytrí ptáci, posvátní pro naši Paní, a díky Sophii znal lidskou řeč víc než většina ostatních. Konečně podle všeho pochopil, roztáhl křídla a odletěl k hromadě zeminy a kamenů u zadní stěny kaple. Přeskákal po jedné kamenné desce a podíval se do temného prostoru za ní.

Díra. Noční bouře obnažila základy kaple a odhalila starou chodbu do krypty.

Krkavec se na mě ohlédl. „Mrtvý,“ krákl.

Po zádech mi přejel mráz. To slovo ho naučila říkat Sophie.

„Mrtvý,“ zopakoval Malér a naježil peří. Ostatní krkavci se pohnuli, ale nezačali to po něm opakovat.

Určitě se pletl. Všechny kameny klášterních hradeb byly posíleny modlitbami. Hlavní bránu ukuly svaté sestry v Chantclere. A přeče...

Vstup do chodby lemovaly kořeny rostlin. Bez přemýšlení jsem se k němu přiblížila. Věděla jsem, co bych měla udělat – odběhnout zpátky a upozornit matku Katherine. Ale Sophie byla příliš mladá na to, aby nosila dýku, a ztratila kadidelnici. Nebyl čas.

Vzala jsem do ruky kadidlo, které jsem měla pověšené na ozdobném háčku u pasu, a se skřípěním zubů jsem přiměla svoje nemotorné prsty otevřít okénko, za nímž byl ukrytý pazourek a kadidlo. Moje jizvy byly horší na levé ruce: lesklá červená tkáň, která mi brázdila dlaň, se časem smrštila a nutila mě, abych držela prsty zahnuté jako nějaký pařát. Mohla jsem je sevřít v pěst, ale nedokázala jsem je úplně natahnout. Zatímco jsem se snažila zapálit kadidlo, myslela jsem na sestru Lucindu, která nosila prsten se starým, popraskaným rubínem. V prstenu byla uzavřena svatá relikvie, jejíž síla jí umožňovala zapalovat svíčky pouhým gestem.

Jiskra konečně chytla. Foukala jsem na kadidlo, dokud se nerozžhavo, a pak jsem, zahalená dýmem, vkročila do tmy.

Pohltila mě černota. Obklopovala mě vůně mokré hlíny, dusivá jako vlhký hadr, který mi někdo přitiskl k nosu. Mdlé světlo od vchodu téměř okamžitě zmizelo, ale jako všechny dívky, které k sobě přijmou Šedé sestry, jsem byla obdařená Zrakem.

Vířila kolem mě pavučinovitá vlákna světla, jejichž přízračné tvary se složily do křečovitě staženého obličejce a natažené ruky. Šerci. Na takových místech se jich shromažďovaly celé skupiny, protože je lákaly hroby a rozvaliny. Jednalo se o duchy první třídy, křehké a téměř beztvaré. Přejížděli mi prsty po kůži, jako kdyby hledali volný konec nitě, za který by mohli zatáhnout, ale představovali pramalé nebezpečí. Rychle jsem procházela kolem nich a dým z mé kadidelnice se mísil s jejich průsvitnými obrysy, jež se vzápětí s povzdychem rozptýlily.

Šerci byli tak běžní, že by si jich Malér vůbec nevšímal. Jeho pozornost by vzbudilo jedině něco nebezpečnějšího, duch druhé nebo vyšší třídy.

„Sophie?“ zavolala jsem.

Jedinou odpovědí byla ozvěna mého vlastního hlasu.

Přízračné mihotavé světlo odhalovalo výklenky plné zažloutlých kostí a cárů zpuchřelého plátna. Jeptišky byly tradičně pochovávány v chodbách kolem krypty, ale stáří těchto ostatků mě překvapilo. Vypadaly stovky let staré, polorozpadlé a pokryté pavučinami – starší než Soužení, kdy se objevil první mrtvý, aby trápil živé. Pokud byl tento úsek chodby někdy ve vzdálené minulosti kláštera uzavřen, nedalo se vyloučit, že z jedné z těch hromad kostí povstal duch a dlouhé roky obcházel zdejší katakomby, aniž by o něm někdo věděl.

Tíživým podzemním tichem se ke mně donesl tichý zvuk, tak slabý, že se téměř nedal rozpoznat. Dětský vzlyk.

Dala jsem se do běhu.

Vířili kolem mě šerci, každý jejich dotyk byl cítit jako náhlý závan chladu. Kadidlo mi naráželo do hábitu, dokud jsem si neomotala řetízek kolem ruky a nezvedla jsem ho před obličej do obranné pozice, kterou jsem znala od sestry Iris, jež v klášteře učila umění boje.

Záhyb chodby přede mnou se koupal v měkké záři. Když jsem jím proběhla, sevřel se mi žaludek. Sophie se schovala do jednoho výklenku a zabořila obličej do látky hábitu, která jí zakrývala kolena. Těsně před výklenkem se vznášela přízračná postava a dívala se na ni. Nad shrbenou, hrbolatou páteří se dala rozeznat lysá hlava. Kolem vychrtlého těla mu splýval rubáš zářící strašidelným stříbrným světlem.

Na zlomek vteřiny jsem ztuhla. Posledních sedm let výcviku zmizelo a já se stala znovu dítětem. Cítla jsem žhavý popel a hořící tkáň a rukama mi přejížděla fantomová bolest.

To ale bylo předtím, než mě našly Šedé sestry. Než mě zachránily – a naučily mě, že se můžu bránit.

Vytrhla jsem dýku z pouzdra. Duch se prudce otočil – upozornilo ho na mě zašramocení kovu o kůži. Měl vychrtlý, propadlý obličej se seschlými rty, které odhalovaly nadměrně velké zuby, jež zabíraly téměř

polovinu lebky a zůstávaly vyceněné v setrvalém úšklebku. Oči chyběly; duch měl jen prázdné důlky.

Sophie zvedla hlavu. Na špinavých lících se jí zatřpytily slzy. „Artemisie!“ vykřikla.

Obrys ducha se rozostřil a zmizel. Život mi zachránil instinkt. Otočila jsem se a mávla jsem kadidlem, takže když se duch znovu objevil na šířku dlaně před mým obličejem, kadidlo ho udrželo v šachu. Z čelistí se mu vydral sten a znovu se rozplynul.

Než se stačil zhmotnit, skočila jsem před Sophiiin výklenek. Zároveň jsem začala kolem sebe opisovat kadidelnicí dobře nacvičené pohyby. Jen ti nemocnější duchové dokážou projít bariérou kadidlového kouře. Pokud se chtěl dostat k Sophii, bude muset nejprve přemocit mě.

Už jsem věděla, o co jde. Běžný duch druhé třídy zvaný vychrtlec, narušená duše člověka, který zemřel hladu. Tihle duchové byli známi svou rychlostí, ale zároveň křehkostí. Dokáže je zničit jediný povedený zásah.

Pozvedla jsem zbraň. Šedé sestry nosily miserikordie: dlouhé, tenké dýky navržené právě k takovému účelu. „Jsi zraněná, Sophie?“

Dívka hlasitě popotáhla. „Asi ne,“ hlesla.

„Dobře. Vidíš mou dýku? Jestli se mi něco stane, slib mi, že si ji vezmeš. Doufám, že to nebude potřeba, ale musíš mi to slíbit. Sophie?“

Neodpověděla. Vychrtlec se objevil u záhybu chodby a rozletěl se po nevypočitatelně klikaté trase k nám.

„Slibuju,“ zašeptala Sophie.

Chápala, v čem spočívá hrozba posednutí. Pokud se nějakému duchu podaří získat kontrolu nad tělem člověka, může prolomit hrady určené k odpuzení jemu podobných, a dokonce i nějakou dobu nepozorovaně chodit mezi živými. Naštěstí pro většinu lidí jsou k posednutí náchylné jen osoby obdařené Zrakem, jinak by Loraille už dávno ovládli Mrtví.

Duch znovu zablikal. Rozehнала jsem se dýkou ve chvíli, kdy se vychrtlec zhmotnil přede mnou, s kostlivýma rukama nataženýma ke mně. Posvátné ostří mu vyťalo do rubáše linii zlatého ohně. Na oka-

mžik jsem zatajila dech. Látka se rozplynula v dým a odhalila nezraněné šlachy. Zasáhla jsem ho jenom do rukávu.

Jeho ruka se mi sevřela kolem zápěstí a celou paži mi projel chlad. Vykřikla jsem a pokusila se mu vytrhnout, ale držel mě pevně. Za drápopovitými nehty se vynořil obličej: blížil se a otvíral obrovské čelisti, jako kdyby vdechoval a ochutnával moji bolest. Každou chvíli mi dýka vypadne z ochromených prstů.

Schválně jsem ji pustila. Sophie zaječela. Vychrtlecovu pozornost zaujal odlesk padající oceli, já jsem popadla zdeformovanou rukou kadidlo a vrazila jsem mu ho do hrudi.

Překvapeně se na mě podíval a vykašlal stužku dýmu. Trhla jsem kadidlem výš; téměř jsem nevnímala horkost kovu. Vychrtlec zakvílel – jednalo se o děsivý, pronikavý zvuk, který doprovázela vlna chladu, jež pohnula křehkými kostmi ve výklencích. Duch zaklonil páteř a sáhl si k hrudníku. Jeho obrys se rozostřoval a rozpadal na kusy, dokud naráz nevybuchl do zářících cárů mlhy.

Chodba potemněla. Bylo slyšet jenom Sophiino nepravidelné oddechování. Věděla jsem, že bych měla něco říct, abych ji uklidnila, ale přes bolest v mrazem ztuhlém zápěstí jsem se dokázala sotva pohnout. Zápěstí se pozvolna vzpamatovávalo, s mravenčením a pocity, jako by se mi do něj zapichovaly jehličky, a poraněná kůže už se mi v místech, kde se mě vychrtlec dotkl, zbarvovala do fialova.

„Artemisie?“ Její hlas mi připomínal šramot myši za zdí.

„Jsem v pořádku,“ řekla jsem. Doufala jsem, že to je pravda, pro případ, že bych musela zase bojovat, ale pochybovala jsem, že to bude nutné. Matce Katherine mohl proklouznout osamělý vychrtlec, ale určitě by vycítila přítomnost většího počtu duchů. Otočila jsem se k Sophii a nechala ji, aby mi slezla z výklenku do náruče. „Dokážeš se postavit?“

„Nejsem dítě,“ ohradila se. Když teď nebezpečí pominulo, vrátila se jí odvaha. Když jsem ji ale postavila na zem, najednou se mě chytila za hábit, až mi zápěstím projela bolest. „Podívej!“

V chodbě před námi se objevilo světlo, jež vrhalo na stěnu pokrivený stín. Doprovázelo ho nezřetelné chraptivé mumláni. Zaplavila mě úleva. Zнала jsem jedinou osobu, která by se procházela tady dole a mluvila sama se sebou.

„Neboj se. To není další duch. Je to jenom sestra Julienne.“

Sophie se mě chytila pevněji. „To je horší,“ zašeptala.

Když se před námi s mumláním vynořila sestra Julienne, s obličejem zakrytým ousanými vlasy dlouhými do pasu a zalitými bílou září lucerny, musela jsem uznat, že Sophie není daleko od pravdy.

Julienne byla klášterní světice. Přebývala jako poustevnice v kryptě kaple a strážila ostatky svatě Eugenie. Její neprané dlouhé roucho čpělo pachem ovčího loje natolik, že mi v její blízkosti začaly okamžitě slzet oči.

Sophie na ni zírala vytržštěnými očima, pak si klekla, zvedla mou dýku a mlčky mi ji vtiskla do dlaně.

Sestra Julienne nedala nijak najevo, že by si toho všimla. Jako kdybychom byly neviditelné. Prošourala se kolem nás, tak blízko, že se nám lem jejího hábitu otřel o boty, a zastavila se u výklenku, který Sophie právě opustila. Napínala jsem uši, abych rozeznala, co si sestra Julienne mumlá, zatímco urovnávala zpřeházené kosti.

„Už roky jsem ji tady dole slyšela, jak sténá a kvílí... Teď je konečně ticho... Sestra Rosemary, nemám pravdu? Ano, ano. Byl to těžký rok, hrozný hladomor, tolik mrtvých...“

Po zádech mi přeběhl mráz. Neznala jsem žádnou sestru Rosemary, ale tušila jsem, že kdybych nahlédla do nejstarších záznamů kláštera, našla bych ji tam.

Sophie mě zatahala za hábit a pošeptala mi do ucha, aniž by spustila oči ze sestry Julienne: „Je pravda, že jí novicky?“

„Ha!“ vyrazila ze sebe sestra Julienne a otočila se k nám. Sophie sebou trhla. „Tohle o mně teď říkají? Dobře! Nic není chutnějšího než pěkná, křehká novicka. Tak pojdte, děvčata, pojdte.“ Vykročila směrem, odkud přišla, s kymácející se lucernou ve vrásčité ruce.

„Kam nás vede?“ zeptala se Sophie, když se neochotně pustila za ní. Pořád se mě držela za hábit.

„Určitě procházíme kryptou. To je nejbezpečnější cesta zpátky ke kapli.“

Popravdě šlo jen o odhad, ale když nás sestra Julienne provedla několika dveřmi zasazenými do nahrubo opracovaných stěn chodeb, připadalo mi to čím dál pravděpodobnější. U posledních dveří, těžkých, černých a z vysvěceného železa, jsem si tím byla jistá. Po jejich nerovném povrchu přejelo světlo lucerny, sestra Julienne je otevřela a odvedla nás dovnitř.

Ve vzduchu se proplétaly víry kadidlového dýmu, tak hustého, že mě štípal v očích, a Sophie se rozkašlala do rukávu. Vešly jsme do kamenné místnosti se sloupy a zaklenutým stropem. Pod oblouky mezi pilíři stály zahalené sochy s obličejí ve stínech kápí, pod něž nepronikalo ani světlo svíček, které jim plály u nohou v kalužích rozteklého vosku. Sophie se podezřívavě rozhlédla, jako kdyby čekala, že v koutě uvidí schovaný kotel, případně ohlodané kosti novicek rozházené po zemi. Dlážděná podlaha nicméně byla holá až na tu a tam vyryté svaté symboly, jejichž obrysy byly ohlazeny stářím, takže se daly sotva rozeznat.

Sestra Julienne nás nechala, abychom se chvíli rozhlížely, ale pak nás netrpělivě postrčila kupředu. „Dotkněte se svatyně, ať vám svatá Eugenie požehná. Pospěšte si.“

Svatyně vévodila střední části krypty: na stupínku z bílého mramoru spočíval sarkofág, na jehož víku ležela socha svaté Eugenie v životní velikosti a s krásným kamenným obličejem. Svíčky rozestavené kolem těla vrhaly na její ve smrti vznešeně poklidné rysy mihotavou záři, která vyvolávala dojem, že jí na rtech pohrává tajemný úsměv. Zemřela mučednickou smrtí, když se jako čtrnáctiletá obětovala a spoutala ducha páté třídy do svých kostí. Ten duch byl prý tak mocný, že spálil celé její tělo na popel, s výjimkou jediné prstové kůstky, jež teď coby relikvie spočívala ve schránce nevidané krásy. Nešlo o nic takového, jako byla

méně významná relikvie v prstenu sestry Lucindy, vhodná k občasnému zapálení svíčky. Jednalo se o mocnou relikvii určenou pro časy nejvyšší nouze.

Sophie slavnostně přistoupila k sarkofágu a dotkla se složených rukou sochy. Zde byl mramor lesklejší, ohlazený za poslední tři staletí dotyky bezpočtu poutníků.

Sestra Julienne se nedívala na Sophii, ale na mě. Oči se jí za oponou rozčuchaných vlasů leskly. „Jsi na řadě. Tak běž.“

Z tepla svíc mě pod hábitem šimral pot, ale chlad v mém zápěstí naopak zesílil, když jsem se přiblížila k sarkofágu. Bolest v něm tepala v rytmu mého srdce. Z nějakého zvláštního důvodu jsem se nechtěla té sochy dotknout. Čím víc jsem se k ní blížila, tím víc se moje tělo snažilo bez mého svolení vzdálit; dokonce jako kdyby se mi ježily vlasy. Odhadovala jsem, že takhle se cítí většina lidí, když se má dotknout obrovského chlupatého pavouka nebo mrtvoly. Ale já se přece měla dotknout svatyně. Možná se mnou opravdu je něco v nepořádku.

To pomýšlení mě popohnalo jako štípnutí biče. Vystoupila jsem na stupínek a položila ruku na mramor.

Okamžitě jsem toho zalitovala. Moje dlaň přilnula ke kameni, jako kdyby byl pomazaný ptačím lepem. Zdálo se mi, že se řítím někam dolů, a krypta se rozplynula ve tmě. Neviděla a neslyšela jsem nic, ale věděla jsem, že nejsem sama. Obklopovalo mě cosi obrovského, prastarého a hladového. Měla jsem dojem, že se někde ve tmě přesouvají pera – šlo opravdu spíš o pocit než o skutečný zvuk: tíživá tíha uvěznění a lačný, mučivý vztek.

Věděla jsem, co cítím: muselo se jednat o toho ducha páté třídy spoutaného do relikvie svaté Eugenie. O přízrak, jeden z pouhých sedmi, které kdy existovaly, ale nyní byly všechny zničené nebo uvězněné dávným sebeobětováním světic.

Cítila jsem, jak se jeho pohled pomalu obrací mým směrem, jako kužel majáku protínající temnotu. Hrdlo se mi stáhlo hrůzou. Odtrhla jsem dlaň od sarkofágu a poslepu se odpotácěla dozadu, div jsem si ne-

podpálila rukáv o svíčky. Světlo i zvuky se nahrnuly zpět. Upadla bych, kdyby mě za rameno nechytila kostnatá ruka.

„Cítíš ho.“ Do ucha mi zachraptěl hlas sestry Julienne a tvář mi ovanul její páchnoucí dech. „Cítíš jeho přítomnost, nemám pravdu?“ Znělo to dychtivě.

Lapala jsem po dechu. Svíčky v kryptě dál hořely. Sophie se na mě zmateně dívala a tvářila se čím dál poplašeněji. Když se dotkla svatyně, očividně necítila vůbec nic. Už dávno jsem to tušila, ale teď jsem si byla jistá: to, co se mi stalo v dětství, mě nějak poškodilo a zanechalo ve mně prázdnotu. Není divu, že tolik přitahuji duchy. Mám v sobě prostor, který jako kdyby čekal, až ho někdo z nich obsadí.

Zarytě jsem se dívala do země, dokud mě sestra Julienne nepustila. „Nevím, o čem to mluvíte,“ odpověděla jsem. Jednalo se o tak zjevnou lež, že mi do lící vystoupal ruměnec. Couvla jsem od stařeny a vzala jsem Sophii za ruku. Ta teď vypadala vyloženě poděšeně, ale když se mě pevně chytila, s vděkem jsem si uvědomila, že ji děsí Julienne, a ne já.

„Jak myslíš,“ zahučela sestra Julienne a odšourala se kolem nás k dalším dveřím, za nimiž se objevily točité schody nahoru do kaple. „Ale navěky před tím utíkat nemůžeš, děvenko. Paní s tebou naloží, jak bude chtít. Vždycky to tak nakonec dopadne.“

DVA

Zpráva o vychrtleci se rychle rozšířila. Následující den na mě všechny novicky zíraly a snažily se zahlédnout ránu na mém zápěstí. Jakmile jsme vystoupaly do kaple, matka Katherine nás poslala na ošetřovnu, ale sněť způsobená vychrtlecem se léčit nedala; časem se sama zahojí a zežloutne jako skutečná modřina. Dostala jsem nějaké lektvary na bolest, ale neužila jsem je. A nikomu jsem neřekla, co se stalo v kryptě.

Život pokračoval jako normálně, až na ty dlouhé pohledy ostatních, které jsem nesnášela, ale byla jsem na ně zvyklá. Naučila jsem se jim vyhýbat tím, že jsem při plnění svých povinností chodila mezi klášterními budovami po odlehlých cestičkách. Ostatní novicky občas zaječely, když jsem se objevila, jako kdybych se schovávala jen proto, abych je polekala – i na to jsem si už zvykla.

Nemohla jsem se jim však vyhýbat věčně. Třikrát týdně jsme pod bdělým dohledem sestry Iris cvičily boj s kadidelnicemi a dýkami na uzavřeném nádvoří vedle křížové chodby a každý den jsme chodily na modlitby do kaple. Každé ráno se taky otvírala hlavní brána a na klášterní nádvoří přijížděly vozy s mrtvolami.

Již tři sta let vykonávaly Šedé sestry posvátnou povinnost a staraly se o mrtvé. Duše, kterým se nedostane nutných rituálů, se pokříví a povstanou v podobě duchů, místo aby odplynuly do posmrtného života, jako tomu bývalo před Soužením. Po příjezdu vozů byla většina rozkládajících se těl přepravena do rituálních komnat v kapli, kde zmizela za posvěcenými dveřmi, kolem nichž se vznášel dým. Méně naléhavé případy byly přeneseny do vykuřovacího pavilonu k omytí – tam pak čekaly, až na ně přijde řada.

Vykuřovací pavilon získal svoje označení podle neustále přítomného dýmu z kadidel, který zpomaluje rozklad. Spodní část, kde jsou uskladněna těla, byla vybudována v podzemí jako suchý, studený a tmavý sklep. Na horním podlaží vpouštějí velká galerijní okna do bílé omítnuté síně kužely jasného světla. Každý týden jsme sem chodily na výuku: do dlouhé místnosti se stoly, která se silně podobala refektáři, kde jsme jedly. Toto srovnání jsem si nicméně nechávala pro sebe, protože na zdejších stolech ležely mrtvolky.

Tento týden jsem dostala na starost osmnácti nebo devatenáctiletého mladíka, pouze o rok či dva staršího, než jsem já. Pod vůní kadidla, které prosakovalo z podlahových prken, se vznášel slabý pach hniloby. Některé z ostatních novicek kolem mě krčily nosy a snažily se přesvědčit své spolčnice, aby vyřídily ty nechutnější kroky při ohledání těl. Mně osobně to nevadilo. Dávala jsem přednost společnosti mrtvých před živými. Tak zaprvé o mně nešířili klepy.

„Myslíte, že udělá zkoušku?“ Margareta šeptala, nebo si to aspoň myslela, ale já jsem ji slyšela, i když jsem stála o dva stoly dál.

„Jistěže udělá, ale záleží na tom, jestli ji k ní připustí,“ zašeptal někdo v odpověď. Francine.

„Proč by ji nepřipustily?“

Otevřela jsem mrtvému ústa a nahlédla dovnitř. Francine za mnou ztišila hlas ještě víc. „Mathilda se minulý týden vplížila do kanceláře a přečetla si hlavní knihu matky Katherine. Artemisie opravdu byla posedlá, než sem přišla.“

Několik novicек se prudce nadechlo. Margareta vyjekla: „Čím? Psa-
lo se tam, jestli někoho zabila?“ Několik lidí současně ji umlčelo.

„Nevím,“ odpověděla Francine, když se hluk utiřil, „ale nepřekva-
pilo by mě to.“

„Vsadím se, že je to pravda.“ Margaretě znělo v hlase neochvějně
přesvědčení. „Co když ji právě proto nenavštěvuje nikdo z rodiny? Tře-
ba je všechny zamordovala. Vsadím se, že odpravila řůru lidí.“

Tou dobou už jsem měla tělo otočené – otáčet ho bylo bez po-
mocnice obtížné – a zkoumala jsem mu hýždě. Vážně jsem to nechtě-
la poslouchat. Uvažovala jsem, co bych mohla říct, aby přestaly. Do
hlubokého ticha, které se rozhostilo po Margaretiných slovech, jsem
pronesla: „Pověděla bych vám, kolik jich bylo, ale nepočítala jsem je.“

Za mnou se ozvalo sborové zavřestění.

„Děvčata!“

Vřechny okamžitě přestaly křičet, až na Margaretu, které musela
Francine přikrýt pusou rukou. Viděla jsem to, protože jsem vzhledla,
abych sledovala, jak se k nám z opačného konce místnosti blíží sestra
Iris. Kráčela se zády rovnými jako pravítko a vypadala přísně – takový
dojem ještě podtrhoval obyčejný ředý hábit bez ozdob až na stříbrný
přívěšek ve tvaru oka kolem krku a prsten s aduřarem, který se třpy-
til na pozadí tmavě řnědé kůže její ruky. Sestra Iris vzbuzovala mezi
novickami všeobecný strach a respekt, ačkoli v svém věku jsme po-
ciřovanou hrůzu tak trochu přehřávaly. Větřina z nás zjistila, že sestra
Iris je navzdory přísnému výrazu a seřehujícímu pohledu vlídna a do-
bosrděčná. Jednou zůstala na ošetřovně celou noc vzhůru a ošetřovala
Mathildu, kterou postihla vážná potivá nemoc: otírala jí čelo a nejspíš
jí taky vyhrořovala, ať se neopováží zemřít.

Teď probodla pohledem nás – na mně jím spočinula o pár vteřin
děle. Měla mě ráda, ale věděla, že za ten vřískot můžu já. Skoro vždycky
jsem za něj mohla já.

„Smím vám všem připomenout, že za pouhý měsíc dorazí kněz
z Bonsaintu, aby zhodnotil vaří způsobilost k přijetí do klerikátu? Moř-

ná byste měly využívat svůj čas uvážlivěji, protože k odchodu z Naines nedostanete druhou šanci,“ dodala významně.

Děvčata si vyměnili pohledy. Žádná nechtěla zůstat v Naines a strávit zbytek života pečováním o mrtvolu. Až na mě.

Kdyby mě vybrali pro vyšší vzdělání, musela bych mluvit s lidmi. A po dokončení studií bych byla vysvěcena na kněžku, což by obnášelo nutnost mluvit ještě s větším množstvím lidí a taky se snažit řešit jejich duchovní problémy. To znělo hrozně – nejspíš bych je jenom rozbřečela.

Nikdo nemohl popřít, že jsem vhodnější k životu Šedé sestry. Provádění posmrtných rituálů byla důležitá práce, užitečnější než mrhat časem v nablýskané kanceláři v Bonsaintu nebo Chantclere a zneklidňovat lidi. Šedé sestry ale měly ještě další úkol, a na ten jsem se těšila nejvíc. Byly odpovědné za prověřování hlášení o dětech se Zrakem.

Promnula jsem si zjizvenou tkáň na rukách. Na řadě míst jsem úplně přišla o hmat. Bylo to jako dotýkat se zvířecí kožešiny nebo kůže cizího člověka. Kdyby si někdo dal tu práci a objevil mě dřív...

Pochybovala jsem, že bude těžké schválně neuspět u zkoušky. Ten kněz mě sotva mohl odvléct z Naines násilím.

Sestra Iris se na mě dívala, jako kdyby věděla naprosto přesně, na co myslím. „Vidím, že jsi dokončila ohledání těla, Artemisie. Pověz mi, k čemu jsi dospěla.“

Sklopila jsem oči k mrtvole. „Zemřel na horečku.“

„Ano?“

„Na těle nejsou žádné stopy, které by svědčily o poranění nebo násilí.“ Uvědomovala jsem si, že mě ostatní dívky pozorují. Některé se k sobě nakláněly, aby si něco pošeptaly. Dokázala jsem uhodnout, co říkají. Komentují můj kamenný výraz bez úsměvu a plochý tón bez emocí.

Netušily, že to je lepší než druhá možnost. Kdysi jsem se zkusila usmát do zrcadla, s krajně nešťastnými následky.

„A dál?“ pobídla mě sestra Iris a vrhla po ostatních novickách pohled, který je okamžitě umlčel.

„Je mladý,“ pokračovala jsem. „Není pravděpodobné, že by prodělal srdeční záchvat, a kdyby zemřel na oubytě nebo průjem, byl by hubenější. Jeho jazyk i nehty mají správnou barvu, takže patrně nešlo o otravu, ale má popraskané žilky v očích a zduřené mízní žlázy, což ukazuje na horečku.“

„Velmi správně. A v jakém stavu je jeho duše?“ Znovu se ozval šuškot. Sestra Iris se prudce otočila. „Margareto, odpověděla bys ty?“

Margareta zrudla. Nebyla tak bledá jako já, ale její světlá pleť na sebe dokázala brát působivou škálu barev – většinou různé odstíny růžové, ale někdy taky nachovou, a příležitostně dokonce i zajímavý nazelenalý odstín, když se jí zvedl žaludek z něčeho, co jsem jí řekla. „Mohla byste zopakovat otázku, sestro Iris?“

„V jaký druh ducha by se duše tohoto muže změnila,“ řekla sestra Iris úsečně, „kdyby ji sestry neočistily dřív, než podlehne rozkladu?“

„V šerce,“ vyhrkla Margareta. „Většina duší se mění v duchy první třídy bez ohledu na to, jak zemřely. A pokud to nebude šerec...“ V panice se podívala na Francine, ale ta se vyhnula jejímu pohledu. Ani ona neposlouchala.

Spala jsem s Margaretou v jedné místnůstce, která byla tak malá, že se naše tvrdé, úzké postele téměř dotýkaly. Každý večer před spaním opakovala znamení proti zlým silám a vždycky se při tom významně dívala na mě. Upřímně řečeno jsem jí to nevyčítala. Spíš jsem ji litovala. Být na jejím místě, taky bych určitě nechtěla sdílet pokoj se mnou.

V poslední době jsem ji litovala ještě víc než obvykle, protože jsem nevěřila, že uspěje u zkoušky. Nedokázala jsem si ji představit jako jepitíšku a stejně těžké pro mě bylo představit si ji jako laickou sestru, která nese na bedrech nikdy nekončící břímě praní, vaření, zahradničení a údržby celého kláštera. Pokud ale neuspěje u zkoušky, jiné možnosti se jí nabízet nebudou. Paní ji obdařila Zrakem, a to znamenalo život zasvěcený službě. Žádná z nás nemohla přežít bez ochrany zastřešené klášterní brány, kadidla a posvěcených dýk klerikátu. Hrozilo příliš velké nebezpečí posednutí.

Sestra Iris stála obrácená zády ke mně. Když Margaretin zoufalý pohled zabloudil ke mně, zvedla jsem si ruku k čelu, abych pantomimicky znázornila, že zjišťuji teplotu. Margareta vykulila oči.

„Horečnatec!“ vykřikla.

Sestra Iris semkla rty a podezřívavě se na mě ohlédla. „Do které třídy patří horečnatec, Artemisie?“

„Do třetí,“ odpověděla jsem svědomitě. „Do třídy duší zahubených chorobami.“

Sestra Iris krátce přikývla a začala klást otázky dalším novickám. Na půl ucha jsem poslouchala, jak popisují příčiny smrti: podchlazení, vyhladovění, průjem, utonutí. Žádné z těl, které jsme dnes dostaly, nezhynulo násilnou smrtí; takové duše se mohou proměnit v duchy čtvrté třídy a tato těla jsou okamžitě odnesena do kaple.

Bylo těžké uvěřit, že existovaly doby, kdy duchové čtvrté třídy nepředstavovali v Loraile největší hrozbu, ale duchové páté třídy byli ještě o několik řádů ničivější. Během Války mučedníků v zemi řádilo sedm přízraků jako bouře a zanechávali za sebou celá města zbavená života. Vítr rozfoukával zničenou úrodu jako popel. Ve skriptoriu visela tapisérie, která zachycovala svatou Eugenii, jak čelí přízraku, který nakonec spoutala: její zbroj se leskla na slunci a její bělouš se vzpínal na zadní. Tapisérie byla tak stará a vybledlá, že přízrak vypadal jen jako nezřetelný oblak zvedající se nad kopcem, lemovaný roztrženou stříbrnou nití.

Pořád jsem vnímala jeho hlad a zuřivost i jeho beznaděj ze spoutání. Představovala jsem si, že kdybych se dostatečně pozorně zaposlouchala do ticha pod každodenním shonem a ruchem kláštera, pod tlumeným šramotem v šerých chodbách a starobylých kamenech, cítila bych, jak se v temnotě svého vězení dusí vztekem.

„Máte nějaké otázky?“

Hlas sestry Iris mě vrátil do přítomnosti. Chystala se nás propustit. Zatímco všechny ostatní novicky vykročily ke dveřím a už se mezi sebou začaly bavit, uslyšela jsem svůj vlastní hlas, jak se ptá: „Co způsobuje, že se z duše stane duch páté třídy?“

Rázem se rozhostilo ticho. Všechny dívky se otočily ke mně a sestře Iris. Tuto otázku jsme se během všech let v klášteře neodvážily položit.

Sestra Iris našpulila rty. „To je správná otázka, Artemisie, když uvážíme, že náš klášter je jedním z mála, který opatruje velerelikvii. Ale odpověď na ni není jednoduchá. Pravdou je, že s jistotou nevíme.“

Znovu se ozval šepot a novicky si vyměňovaly nejisté pohledy.

Sestra Iris se na ně nedívala. Hleděla na mě a mírně se mračila, jako kdyby opět věděla, na co myslím. Napadlo mě, jestli sestra Julienne někomu neprozradila, co se odehrálo v kryptě.

Pokračovala s výrazem, z něhož se nedalo nic vyčíst: „Je nicméně nepochybné, že od Soužení nepovstaly žádné další příznaky, Paní nám budiž milostiva.“ Na čele si načrtla čtyřbodový znak oka – třetího oka, které symbolizovalo Paní a její dar Zraku. „Učená Josefína z Bissalartu se domnívala, že jejich vznik souvisel s pohromou, jež způsobila Soužení – s rituálem Staré magie, který provedl Krkavčí král.“

Všechny novicky zatajily dech. Věděly jsme, jak došlo k Soužení, ale jednalo se o zřídka probírané téma, které tedy v sobě neslo příchutí čehosi zapovězeného. Když jsme byly mladší, oblíbenou výzvou pro nás bylo odplížit se do skriptoria pro dějepisnou knihu a potom ve tmě, jen při svitu svíce, nahlas přečíst pasáž o Krkavčím králi. Francine dokonce přesvědčila Margaretu, že Krkavčího krále lze přivolat tak, že někdo o půlnoci třikrát pronese jeho jméno.

Byla jsem si jistá, že o tom všem sestra Iris ví. Přísně zvýšila hlas, aby umlčela novou vlnu šepotu. „Ten rituál roztrátil brány Smrti a pozměnil zákony přírodního světa. Je možné, že některé duše tento čin pokřivil jedinečným způsobem, a tím dal vznik příznakům. Josefína měla pravdu v tolika jiných věcech,“ probodla šuškející novicky pohledem, „že se podle mého názoru nemusíte obávat jejich opětného objevení, zejména pokud se všechny spořádaně pustíte do plnění svých odpoledních povinností.“

O několik týdnů později jsem seděla v křížové chodbě a sledovala, jak mi od úst stoupají bílé obláčky páry. Chlad kamenné lavice prochá-

zel hábitem k mým stehnům. Obklopovaly mě desítky novicек mého věku, jejichž nervózní klábosení vyplňovalo předúsvitové šero jako časně ranní cvrlikání ptáků. Některé přicestovaly na zkoušku až z Montprestre a ve vlasech ještě měly stébla slámy z noci strávené na vozech. Užasle se rozhlížely po křížové chodbě a civěly na rubínový prsten sestry Lucindy – patrně uvažovaly, jestli jde skutečně o relikvii, jak jim jejich sousedka tvrdila. Většina severních klášterů byla tak malá, že pouze jejich abatyše nosily relikvii, a to jen jednu. Matka Katherine nosila tři.

Margareta shrbeně seděla vedle mě a chvěla se po celém těle. Tolik se snažila nesedět příliš blízko u mě, až málem padala z lavice na zem. Před chvílí jsem se o kousek odsunula, aby měla víc prostoru, ale myslím, že si toho nevšimla.

„Nikdy jsem nikoho nezabila,“ řekla jsem. Nevyznělo to tak konejšivě, jak jsem doufala, a tak jsem honem dodala: „Ani jsem nikoho vážně nezranila. Přinejmenším ne s trvalými následky. Předpokládám, že teď už se všichni zase uzdravili.“

Margareta zvedla hlavu a na jeden hrozný okamžik jsem si pomyslela, že si se mnou snad zkusí povídat. Na to jsem nebyla připravená. K mému ulehčení se v tu chvíli objevil kněz: ozvaly se rázné kroky a všechny jsme se ohlédly, abychom sledovaly, jak se středem křížové chodby blíží impozantní postava. Zahlédla jsem rázné zavlňení černého hábitu a záblesk zlatých vlasů, ale vzápětí kněz zašel do zkušební místnosti.

Jakmile se dveře zavřely, nábožné ticho v křížové chodbě nahradilo hihňání.

„Děvčata,“ napomenula nás sestra Lucinda, ale potlačované hihňání pokračovalo i poté, co byla do místnosti povolána první novicka.

Definitivní ticho zavládlo teprve ve chvíli, kdy se dívka o minutu či dvě znovu vynořila: vypadala popleteně a v obličeji byla bílá jako stěna. Sestra Lucinda ji musela vzít za ramena a nasměrovat ji k refektáři, kde byly pro přespolní novicky rozloženy slamníky. Když dívka klopýtavě odcházela, zabořila si obličej do dlaní a rozplakala se.

Všechny ostatní za ní kulily oči. Margareta se předklonila k Francine, která seděla na protější lavičce. „Nemyslíš, že to bylo nějak rychlé?“

Bylo to rychlé. Ta dívka nebyla uvnitř ani na tak dlouho, aby stačila zodpovědět pár povrchních otázek, natož podstoupit zkoušku. Jako kdyby ten kněz dokázal zhodnotit její nadání pouhým pohledem. Moje ruce, schované mimo dohled ostatních, se sevřely do pěstí.

V křížové chodbě přibývalo denního světla – růžová záře postupovala po kamenných zdech nádvoří a odrážela se mi z oken do očí. Lavičky se rychle vyprazdňovaly. Když světlo zalilo ušlapanou trávu, na níž jsme trénovaly, zbývala nás necelá čtvrtina. Postupně odcházely další a další novicky, až jsme zůstaly jen já a Margareta. Když sestra Lucinda vyvolala její jméno, zkusila jsem vymyslet, co bych jí mohla říct povzbudivého, ale v takových věcech jsem nebyla dobrá ani za těch nejlepších časů. Ještě pořád jsem se snažila vymyslet, co jsem měla říct, když se o necelou minutu později rozrazily dveře a Margareta proběhla kolem mě, se zčervenálými tvářemi, po nichž se koulely slzy.

Sestra Lucinda se za ní podívala a vzdychla. Pak kývla na mě. Překročila jsem práh. V první chvíli jsem skoro nic neviděla – uvnitř byla oproti venku, kde už vyšlo slunce, mnohem větší tma, navzdory ohni, který praskal v krbu a od něhož se šířilo dusivé teplo, a několika rozestaveným svícím, jejichž světlo se odráželo od zrcadel a naleštěného dřeva.

„To je ona?“ zeptala se silueta před ohněm.

„Ano, Vaše Milosti.“

Cvakly dveře. Sestra Lucinda mě zavřela uvnitř.

Moje oči si mezitím zvykly na šero, takže jsem už viděla dost na to, abych rozeznala toho kněze. Jeho bledý, odměřený obličej se vznášel ve tmě nad vysokým límcem střízlivého černého hábitu. Byl vysoký, s bezchybným držetím těla a s ostrými lícními kostmi, které mu vrhaly stíny na tváře. Sklopil pohled k hlavní knize matky Katherine, na jejíž ohmataných stránkách byly záznamy o každé dívce přijaté do kláštera. Aniž by vzhledl, ukázal na prázdnou židli před stolem. Na ruce se mu zablýskl prsten s velkým onyxem.

„Posad se, dítě.“

Poslechla jsem. Byla jsem vděčná za svůj trvale neutrální výraz. Zvykla jsem si na to, že mě oslovuje jako dítě bělovlasá matka Katherine, ale tomu knězi nemohlo být víc než dvacet let – byl sotva starší než my. Tím se taky vysvětlovalo to hihňání.

Vzhlédl. „Děje se něco?“ zeptal se studeným a panovačným tónem.

„Odpusťte, otče. Jste první muž, kterého jsem za posledních sedm let viděla.“ Když se na mě dál mlčky díval, doplnila jsem: „První živý muž. Mrtvých jsem viděla spoustu.“

Přimhouřil oči a znovu si mě prohlédl, jako kdybych byla cosi neurčitelného, co si právě setřel z podrážky. „Správné oslovení zní Vaše Milosti. Jsem zpovědník, ne opat.“ S hlasitým klapnutím zavřel knihu. Ve vzduchu zavířila smítka prachu. „Artemisie.“

„To není mé rodné jméno, Vaše Milosti. Dala mi ho matka Katherine, když jsem přišla do kláštera. Jde o jméno...“

„Bájně bojovnice,“ přerušil mě s lehce podrážděným výrazem. „Ano, já vím. Proč jsi jim neřekla svoje pravé jméno?“

Nechtěla jsem odpovídat. Neměla jsem chuť vykládat cizímu člověku, že jsem o svoje jméno nestála, protože lidé, kteří mi ho dali, nestáli o mě. „Nemohla jsem,“ řekla jsem nakonec. „Po příchodu sem jsem víc než rok nemluvila.“

Kněz se opřel a s neproniknutelným výrazem si mě prohlížel. K mé úlevě už se mě ale na nic neptal. Místo toho vytáhl z hábitu hedvábný kapesník, přes který vzal jednu dřevěnou truhličku s ozdobným rytím z mnoha, jež stály na kraji stolu. Rychle ji postrčil ke mně, jako kdyby to chtěl mít co nejrychleji za sebou. V lesklé intarzii na truhličce jsem zahlédla svůj odraz: byla jsem bledá jako mrtvola, urousaně vyhlížející černý cop přehozený přes jedno rameno.

„Zkouška ti možná bude nejdřív připadat zvláštní, ale ujišťuji tě, že jde o velice jednoduchý proces.“ Jeho hlas zněl znuděně, s nepatrnou příměsí podráždění. „Musíš jenom podržet ruku nad truhličkou, takhle.“ Předvedl mi to, zase ruku stáhl a zadíval se na mě.

Nechápala jsem, jak by mohlo jít o skutečnou zkoušku. Dokonce mě napadlo, jestli si ze mě nedělá dobrý den. Opatrně jsem natáhla levou ruku. Nevšímalala jsem si toho, jak přimhouřil oči, když spatřil moje jizvy. S tím, jak se moje prsty blížily k truhličce, jsem cítila čím dál větší chlad, když tu najednou...

Ponořila jsem se do studené vody a z hrdla se mi vyřinuly bubliny bezhlesého výkřiku. Dusila jsem se pachem říčního bahna, zoufale jsem toužila po vzduchu, ale nemohla jsem se nadechnout. Kolem kotníků se mi omotaly kluzké vodní řasy a stahovaly mě dolů; v uších mi zněl dunivý tlukot srdce, stále pomaleji a pomaleji...

Ucukla jsem. Záplava pocitů okamžitě odezněla a nahradilo ji veselé praskání dřeva v krbu a teplo suchého hábitu. Upírala jsem pohled na stůl a snažila se, aby se z mé tváře nedalo nic vyčíst. Truhlička obsahovala relikvii nějakého světce. Dokázala jsem si ji jasně představit: prastarou, polorozpadlou kost uloženou na sametovém polštářku a překypující energií nějakého ducha. Odhadla jsem, že do ní byla spoutána rusalka, duch druhé třídy vzniklý z duše člověka, který se utopil.

Už jsem chápala, o co tady jde. Zkoušeli naši schopnost vnímat relikvie. Kněz dokázal vyřadit ostatní dívky tak rychle, protože se pro ně jednalo o zcela obyčejnou truhličku, stejně jako se většina lidí dotkne sarkofágu svaté Eugenie a necítí nic jiného než neživý mramor. Nebylo divu, že se první novicka tvářila tak zmateně.

„Není třeba se bát. Nemůže ti ublížit.“ Předklonil se. „Jen podrž ruku nad truhličkou a pověz mi, co cítíš. Do co největších podrobností.“

Teď vypadal napjatě, jako kdyby potlačoval vzrušení – jako vycvičený lovecký pes, který se snaží nedávat najevo nadšení z nedaleké veverka. Vzpomněla jsem si, co si řekli se sestrou Lucindou, a zmocnila se mě neblahá předtucha. Podle všeho si teď byl naprosto jistý, že stojí za to, aby mi věnoval svůj čas. Narozdíl od chvíle, když jsem se před ním posadila.

Znovu jsem pozvolna natáhla ruku nad truhličku. Tentokrát místnost nezmezela – dokázala jsem se na ni soustředit, i když mi na smysly útočila předsmrtná agónie rusalky. „Nic necítím,“ zalhala jsem.

„Nic? Víš to jistě?“ Koutkem oka jsem zahlédla, jak přejíždí prsty po svém onyxovém prstenu. „Se mnou můžeš mluvit upřímně, dítě.“

„Já...“ Víc jsem toho neřekla a rázně jsem zavřela pusy. Málem jsem mu pověděla pravdu.

Ještě horší bylo, že bych si to užívala. Při pomyslení, že bych udělala, co chtěl, že bych byla poslušná a hodná, se mi tělem rozlilo konejšivé teplo – a něco takového mi samozřejmě vůbec nebylo podobné.

Kámen knězova prstenu se ve svitu svíc třpytil jako krovky nějakého brouka. Vedle naleštěného černého drahokamu vypadal jako trpaslík i velký broušený jantar matky Katherine. Před chvílí kněz sám sebe označil za zpovědníka. Hodnost v kléru určoval druh relikvie, kterou dotyčný nosí, a každá propůjčovala svému majiteli jinou schopnost podle toho, jaký druh ducha v ní byl spoután. Nedalo mi příliš práce uhodnout, o jakou schopnost šlo v tomto případě.

Podívala jsem se knězi do očí – opatrně, abych nedala najevo, že jsem pochopila. Dívat se někomu do očí se mi nikdy nelíbilo; nebylo to pro mě přirozené. Vůbec mě nebavilo odhalovat nepsaná pravidla o tom, jak dlouho se máte dívat a jak často byste měli mrkat. Vždycky jsem je pochopila špatně. Podle Margarety se většinou snažím svou nechuť překompenzovat tím, že se dívám druhým lidem do očí příliš zpříma, čímž je znervózňuju – jenže to neformulovala přesně takhle. Tehdy hodně plakala.

„Vím to jistě,“ řekla jsem.

Udělalo na mě dojem, že kněz nijak nezareagoval. Nedokázala jsem poznat, jestli ho to překvapilo, nebo zklamalo. „Velmi dobře,“ řekl jen. „Pokračujme.“ Odložil první truhličku stranou a přisunul ke mně jinou.

Když jsem nad ni vztáhla ruku, zaplavil mě nepříjemný pach nemoci: žluklého potu, zkaženého dechu a nepraného ložního prádla. Můj dech chrastil a jazyk se mi potáhl odpornou pachutí. Ruce i nohy mi najednou zeslábly a zkřehly jako suché větvičky schované pod těžkou přikrývkou.

Třetí třída, pomyslela jsem si. S nejvyšší pravděpodobností chřadnec – duše člověka, který podlehl oubytím.

Na rozdíl od přízraku v kryptě si chřadnec podle všeho neuvědomoval, že je uvězněný. A totéž platilo i o té rusalce. Přistihla jsem se, jak si říkám, že bych se o svoje zjištění mohla podělit s tím knězem; mohlo by na něj udělat dojem, že dokážu vnímat přítomnost ducha páté třídy...

Štípala jsem se do stehna. „Nic,“ odpověděla jsem bezvýrazně.

Kněz se usmál, jako kdyby ho potěšilo, že odmítám spolupracovat. Když ke mně přisunul třetí truhličku, rychle jsem k ní přiblížila ruku – a okamžitě jsem zaplatila za svou chybu.

Kolem mě burácely plameny a olizovaly mi kůži. Dusivou, zakouřenou tmou vířily žhavé uhlíky. A byl tu i známý žár, bolest, pach škvařícího se masa – a bezhlavá hrůza z uhoření.

Odstřčila jsem se od stolu. Když se můj zrak projasnil, zjistila jsem, že moje židle odklouzla na vzdálenost natažené paže od dveří a já že zarývám nehty do dřevěných opěrek.

„Popelec.“ Kněz vstal a z očí mu zazářila vítězosláva. „Stejný typ ducha, který tě posedl, když jsi byla dítě.“

Pořád jsem cítila spálené maso. Pevně jsem sevřela rty a vzdorně jsem mlčela. Ticho narušovalo jen moje přerývané oddechování. Nemohl tvrdit, že jsem prošla zkouškou, když nic nepřiznám.

„Nemusíš předstírat, Artemisie. Vím o tobě všechno. Je to přímo tady, v té knize.“ Vyšel zpoza stolu a zastavil se nade mnou, ruce složené za zády. „Připouštím, že jsem pochyboval, jestli je tvůj příběh pravdivý. Většina dětí posednutí nepřžije, zejména tak dlouhé, jako je uvedené v tvých záznamech. Ale ti, kdo přežijí, často mívají mimořádný talent pro práci s relikviemi. Jakkoliv je to hrozné, nutnost odolávat vůli ducha v tak útlém věku přináší výsledky.“

Když jsem se mu pořád odmítla podívat do očí, sedl si do dřepu, abychom měli obličej ve stejné výšce. Poprvé jsem si všimla, že má smaragdově zelené oči jako barevné sklo, kterým prochází světlo.

„Vycítila jsi, že se bál ohně, vidět?“ zašeptal. „Proto ses popálila. Byl to tvůj způsob, jak ho zdolat, jak zabránit tomu, aby ublížil někomu jinému.“

Předtím jsem k tomu knězi cítila nedůvěru. Teď jsem ho přímo nenáviděla: jeho krásný obličej, jeho měkké ruce bez mozolů, zcela nezašacené těžkou prací – byl to přesně takový typ člověka, jakým jsem se nikdy nechtěla stát.

Zdálo se, že si hloubky mé nenávisti nevšiml. Jak by taky mohl – ostatní mi říkali, že všechny moje výrazy vypadají víceméně stejně. Když jsem stále neodpovídala, ladně se zvedl, odkračel zpátky ke svému stolu a s rovnými zády začal ukládat truhličky s relikviemi do vaku.

„Skoro každý zvládne spoutat do relikvie nějakého běžného ducha první nebo druhé třídy. To sestry jasně dokazují. Ale tvoje nadání je něco úplně jiného. Nepochybuji, že jsi předurčena k velkým věcem. V Bonsaintu tě naučí pracovat s –“

„Já nepojedu do Bonsaintu,“ přerušila jsem ho. „Zůstanu v Naimes a stanu se jeptiškou.“

Ztuhl a zadíval se na mě, jako kdybych plácla něco zcela nesrozumitelného. Po obličejí se mu pomalu rozlil výraz užaslého znechucení. „Proč bys chtěla něco takového?“

Neobtěžovala jsem se s vysvětlováním. Věděla jsem, že by nic nepochopil. Místo toho jsem se zeptala: „Není k přijetí do klerikátu nutné, abych prošla zkouškou?“

Jestě chvíli se na mě díval. Koutky úst mu zacukaly blahosklonným, téměř hořkým úsměvem. „Sestry mě varovaly, že se možná budeš schválně snažit neprojit. Skutečnou zkouškou nebyla tvoje schopnost číst relikvie, ale to, jestli jsi dost silná, abys odolávala její.“ Sklopila jsem oči k jeho prstenu. „Relikvie svaté Liliany,“ vysvětlil s dalším letmým, nepřijemným úsměvem. „Spoutává ducha čtvrté třídy zvaného kajec. Umožňuje mi vytáhnout pravdu z lidí, kteří mi ji nechtějí říct dobrovolně, kromě... kromě jiných věcí.“ Rázně zavřel vak s truhličkami a obrátil se k odchodu. „Naštěstí nezáleží na tobě. Neprodlené

musím informovat klerikát. Řeknu sestrám, ať ti sbalí věci. Dnes večer vyrazíme do Bonsaintu.“

„Ne.“ Zastavil se s rukou na klice. „Jestli jsem schopná odolávat vaší relikvii, nemůžete mě přinutit, abych řekla pravdu. Jak komukoliv dokážete, že jsem uspěla?“

Znehybněl. Když konečně odpověděl, mluvil potichu a se smrtícím klidem. „Bylo by to tvoje slovo proti mému. A myslím, že zjistíš, že moje slovo má značnou váhu.“

„V tom případě by pro vás asi bylo docela trapné, kdybyste mě odvedl celou cestu až do Bonsaintu, jen aby klerikát zjistil, že jsem úplně šílená,“ řekla jsem.

Pomaloučku se ke mně otočil. „Tvoji příčetnost potvrdí sestry. Třeba písemně, bude-li to nezbytné.“

„Mohlo dojít k novému vývoji. Všichni vědí, že je se mnou něco v nepořádku. Nebylo by těžké předstírat, že šok ze setkání s popelcem během zkoušky byl poslední kapkou.“ Zadávala jsem se mu do očí. „Zdá se, že připomínka mé minulosti na mě byla zkrátka příliš.“

Uvažovala jsem, kdy mu naposledy někdo odporoval. Odhodil zavazadlo a prudce ke mně vykročil, oči plné jedu. Čekala jsem, že mě uhodí, ale s viditelným úsilím se ovládl.

„Nedělám to rád, dítě,“ řekl, „ale nedáváš mi na výběr. Věz, že je to pro tvoje dobro.“ Položil ruku na svůj prsten.

Nejdřív jsem nic necítila, ale najednou jsem zalapala po dechu. Srdce i plíce mi sevřela drtivá síla. Po chvilkovém zmatku jsem si uvědomila, že nejde o sílu fyzickou, ale emocionální: o trýznivou a ničivou provinilost. Nejradši bych se zhroutila na zem, plakala a prosila toho kněze o odpuštění, i když jsem věděla, že si spásu nezasloužím.

Ten kajec.

Semkla jsem rty. Už jsem jeho relikvii jednou odolala a zvládnou to znovu. Jestli chce, abych se plazila po zemi a kála se, udělám pravý opak. S bolestí jsem vstala, i když jsem musela bojovat s každým kloubem, zvedla jsem hlavu a zadávala se mu do očí.

Vliv relikvie se rozplynul. Kněz o krok couvl a chytil se stolní desky, aby udržel rovnováhu. Zrychleně oddechoval a díval se na mě s výrazem, který jsem nedokázala zařadit. Do čela mu spadl uvolněný pramen zlatých vlasů.

Někdo hlasitě zabušil na dveře. Než kdokoliv z nás stačil zareagovat, otevřely se a do místnosti proniklo denní světlo. Na prahu nestála sestra Lucinda, ale vyděšené páže. Mladík držel složený list pergamenu.

„Zpovědníku Leandere,“ vykřikl. „Naléhavá zpráva, Vaše Milosti. V Roischalu se objevili posedlí vojáci. Je potřeba vaše pomoc...“

Kněz se vzpamatoval natolik, aby pážeti vytrhl z ruky pergamen, rozložil ho, přeletěl očima text a znovu ho rázně zavřel, jako kdyby ho obsah zprávy bodl.

Nikdy jsem neslyšela o tom, že by vojáci klerikátu podlehli posednutí. Knězi vyprchala z obličeje veškerá barva, nezbledl však překvapením ani šokem; vypadalo to, že ho ta novinka rozzuřila. Chvilí zhluboka oddechoval a hleděl přímo před sebe.

„Ještě jsem s tebou neskončil,“ řekl mi. Rozechvělou rukou si uhladil vlasy a se zavlněním černého hábitu vyšel z místnosti.

TŘI

Žádná ze sester nic neřekla, ale určitě věděly, že jsem něco provedla, i když třeba netušily co. Několik dnů jsem se sklíčeně vyhýbala všem ostatním. Byla jsem vyčerpaná z nedostatku spánku, protože jsem se bála vrátit do dormitáře.

Margareta měla bohatou tetu v Chantclere, která jí posílala dopisy a nákresy nejnovější módy – nebo spíš posílávala, protože dopisy chodily čím dál řídkěji a nakonec jejich proud bez vysvětlení vyschl úplně. Margareta je měla dlouhé roky připevněné ke stěně nad postelí, aby se na ně mohla každý večer dívat. Když jsem po zkoušce vešla do našeho pokoje, zjistila jsem, že je Margareta všechny strhala. Stála uprostřed hromady zmuchlaných pergamenů, vyčítavě se na mě podívala zarudlýma očima a prohlásila: „Radši zemřu, než abych strávila zbytek života v Naimes.“

Dvě následující noci jsem pro její pláč nemohla spát – plakala až do zvonění k ranním modlitbám. Jednou jsem se s ní pokusila promluvit, ale ukázalo se, že šlo o neskutečně špatný nápad; přineslo to tak trýznivé výsledky, že jsem se na noc odvěkla do stáje, vděčná za to, že nevyvolávám emocionální traumata i u koz a koní – přinejmenším zatím.

Potom přišly z Roischalu další zprávy a nikdo už nemyslel na zkoušky, dokonce ani Margareta. Do klášterních kamenů se vsakovaly první studené deště letošní zimy a síně vyplnil šepot jako šerci.

Jednu chvíli všechno působilo normálně, ale vzápětí jsem zaslechla něco, co mě vyvedlo z rovnováhy: novicky v refektáři, které si s hlavami skloněnými k sobě ustrašeně šeptaly o spatření ducha čtvrté třídy – poltiče, kterého v Loraillé viděli naposledy ještě před naším narozením. Následující den jsem procházela zahradou, kde laické sestry sklízely poslední svaštělou podzimní zeleninu, a zaslechla jsem, že město Bonsaint zvedlo svůj velký padací most přes řeku Sevre: takové opatření za posledních sto let nebylo nutné.

„Jestli se bojí velekněžka,“ šeptala jedna ze sester, „neměly bychom se bát taky?“

Bonsaintská velekněžka vládla severním provinciím ze svého sídla v Roischalu, jehož hranice se nacházely jen pár dní cesty k jihu od nás. V Loraillé kdysi panovali králové a královny, ale jejich zkažený rodokmen skončil s osobou Krkavčího krále a z popela Soužení povstal klerikát, který převzal jejich úlohu. Teď nám místo králů a královen vládly velekněžky. Nejmocnější byla arcivelekněžka z Chantclere, ale šuškal se, že je jí skoro sto let a jen zřídka uplatňuje svůj vliv mimo město.

Krátce po vysvěcení přijela bonsaintská velekněžka do našeho kláštera, aby vykonala pouť k sarkofágu svaté Eugenie. Mně bylo tehdy třináct. Místní obyvatelé se dostavili v obrovském počtu, aby se na ni podívali: zasypávali cestu jarními květinami a šplhali na stromy za klášterními hradbami, aby měli lepší výhled. Největší dojem však na mě tehdy udělalo, jak mladě velekněžka vypadala, a taky jak smutně. Cestou ke kryptě působila zasmušile, jako osamělá postava ztracená v okázalé nádheře. Pobočnice jí nesly vlečku a držely ji za loket, jako kdyby byla ze skla.

Napadlo mě, jak se jí asi vede teď. Pokud jsem to dokázala posoudit, nejhorší na situaci v Roischalu bylo, že nikdo netušil, co ji způsobuje.